



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 1574/2016**  
**14.09.2017. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Вукојевић, адвокат из ..., против туженог Центра за социјални рад за Општину ... - ..., чији је пуномоћник Драган Милорадовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1685/15 од 10.03.2016. године, у седници одржаној 14.09.2017. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1685/15 од 10.03.2016. године у ставу другом изреке, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву П1 187/14 од 20.04.2015. године, исправљена решењем П1 187/14 од 26.05.2015. године, у ставовима другом и трећем изреке.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву, П1 187/14 од 20.04.2015. године, исправљеном решењем П1 187/14 од 26.05.2015. године, ставом првим изреке поништено је решење туженог бр. ... од 26.06.2009. године. Ставом другим изреке поништен је уговор о раду закључен између туженог и тужиле бр. ... од 26.06.2009. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи исплати 290.000,00 динара на име трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1685/15 од 10.03.2016. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, као и решење о исправци. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован захтев тужиле да се поништи уговор о раду закључен између туженог и тужиле бр. ... од 26.06.2009. године и тужени је обавезан да тужиљи исплати 163.375,00 динара на име трошкова поступка.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код туженог засновала радни однос на неодређено време уговором о раду бр. ... од 15.02.2002. године за обављање послова психолога са пуним радним временом. Решењем СО Кучево од 10.11.2005. године тужила је именована на послове директора туженог, после чега је са туженим закључила уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр. ... од 16.05.2006. године којим је, поред осталог, чланом 3. предвиђено да ако по истеку времена на које је изабрана не буде поново изабрана или ако буде разрешена пре истека времена на које је изабрана, има право да настави рад код туженог на одговарајућим пословима. Одлуком СО Кучево од 01.04.2009. године тужила је разрешена дужности директора туженог. Решењем туженог бр. ... од 29.04.2009. године тужили је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом, а у решењу је утврђено да тужили престаје радни однос 24.04.2009. године. Решењем Министарства рада и социјалне политике, Инспекторат за рад, Одсек инспекције рада, од 22.06.2009. године одложено је извршење решења од 29.04.2009. године до правоснажног окончања судског спора, а тужени је обавезан да тужилу врати на рад по пријему решења и пријави на обавезно социјално осигурање. Извршавајући ово решење тужени је са тужилом закључио спорни уговор о раду бр. ... од 26.06.2009. године којим је предвиђено да тужила заснива радни однос на одређено време на пословима дипломираног психолога почев од 26.06.2009. године до правоснажног окончања судског поступка у предмету П 16/09, а тачком 5. уговора је предвиђено да тужила ради са непуним радним временом у трајању 4 сата дневно, односно 20 сати недељно. Истог дана – 26.06.2009. године тужени је донео решење бр. ... којим је тужила упућена на плаћено одсуство почев од 26.06.2009. године у трајању 45 радних дана. Делимичном пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица у Кучеву, П1 492/10 од 11.04.2011. године, која је постала правоснажна 15.05.2013. године, поништено је решење од 29.04.2009. године о отказу уговора о раду тужили.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је незаконит уговор о раду закључен 26.06.2009. године, зато што није било разлога да се тужили одреди непуно радно време, већ је требало закључити уговор о раду са пуним радним временом, какав је био претходни закључен 16.05.2006. године. Међутим, по оцени другостепеног суда спорни уговор о раду је законит, зато што тужени није могао да самостално без сагласности оснивача и надлежног министарства врши запошљавање, па како ту сагласност у време закључења овог уговора није имао, није могао тужилу распоредити на друга

непопуњена радна места са пуним радним временом, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у том делу.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Тужени Центар за социјални рад за Општину Кучево је установа социјалне заштите чија делатност је уређена Законом о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана („Службени гласник РС“ бр. 36/91 ... 115/05). Одредбом члана 69. став 2. овог закона прописано је да се у погледу права, обавеза и одговорности запослених у установи социјалне заштите примењују прописи којим се уређује рад.

Одредбом члана 33. став 1. Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05 и 61/05), прописано је које елементе садржи уговор о раду, поред осталог, тачком 9. радно време (пуно, непуну или скраћено).

Одредбом члана 271. став 1. Закона о раду прописано је да ако инспектор рада нађе да је решењем послодавца о отказу уговора о раду очигледно повређено право запосленог, а запослени је повео радни спор, на захтев запосленог одложиће својим решењем извршење тог решења – до доношења правоснажне одлуке суда.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда погрешан је закључак другостепеног суда да је за оцену законитости спорног уговора о раду релевантна околност да тужени није имао сагласност оснивача и надлежног министарства да врши запошљавање. Наиме, уговор о раду од 26.06.2009. године је закључен између тужиље и туженог ради извршења решења инспектора рада од 22.06.2009. године којим је одложено извршење решења од 29.04.2009. године о отказу уговора раду тужиљи. Решење од 22.06.2009. године је донето на основу члана 271. став 1. Закона о раду због очигледне повреде права тужиље, по оцени инспектора рада, са важношћу до правоснажног окончања радног спора у коме ће се одлучити о законитости решења о отказу. Стога у конкретном случају није реч о запошљавању тужиље за које је требало тражити сагласност оснивача и надлежног министарства, већ је тужени морао да поступи по решењу од 22.06.2009. године, што је и урадио закључењем уговора о раду на одређено време (до правоснажног окончања радног спора), али је без правног основа тачком 5. уговора предвиђено да тужиља заснива радни однос са непуним радним временом у трајању 4 сата дневно, односно 20 сати недељно. Наиме, тужиља у овом поступку оспорава уговор о раду од 26.06.2009. године само из тог разлога, јер је од заснивања радног односа па и у време доношења решења о отказу уговора о раду – 29.04.2009. године, била у радном односу са пуним радним временом, на шта основано указује и у ревизији. Имајући у виду да уговор о раду мора да садржи одредбу о радном времену (пуно, непуну или скраћено) на основу члана 33. став 1. тачка 9. Закона о раду, што значи да је реч о битном елементу тог уговора, без кога уговор не може опстати, ревизијски суд је нашао да је правилна одлука првостепеног суда којом је поништен.

Како је другостепени суд, због погрешне примене материјалног права одбио тужбени захтев за поништај уговора о раду, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставовима другом и трећем изреке.

**Председник већа-судија  
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић